

Vietoj pratarmės

Jei man būtų pasakę, kad rašysiu knygą tokiu pavadinimu, būčiau taręs: ne, kalbate ne apie mane. Daug metų televizijoje vykdęs žurnalistinius tyrimus, maniau, kad istorijos apie ateivius ir NSO yra tik fantazuotojų tauškalai, mat šie, pavargę nuo nuobodžios tikrovės, panyra į išgalvotą pasaulį, kurį konstruoja remdamiesi argumentais, esą „vienas žmogus tai matė savo akimis“, bet ne daugiau...

Beje, norėdamas išlikti sąžiningas, turiu priminti, kad prieš dvidešimt metų tokios nuomonės laikiausi ne tik aš, bet ir visi šalies oficialiojo mokslo atstovai, o juolab ideologai.

Trumpai tariant, kaip ir visi tikroviškai mąstantys piliečiai, aš irgi netikėjau, kad NSO egzistuoja. Tačiau kartą...

...Kartą, tyrinėjant slapto karinio archyvo dokumentus – tai vyko Rytų Vokietijoje, sovietų karių išvykimo išvakarėse, – man į rankas pateko vienas niekuo neišsiskiriantis dokumentų segtuvas, o jį atvertęs negalėjau patikėti tuo, ką išvydau...

Ypač vertėtų pažymėti, kad šis aplankas buvo saugomas ne bet kur, o tarp pačiam maršalui Žukovui rašytų generolo Montgomerio laiškų ir raštų, adresuotų vienam SSKP CK specialiųjų tarnybų vadovui. Tarnybos raštuose buvo primygtinai pabrėžiama, kad „afganų draugams“ būtina nusiūsti ar tai du šimtus, ar tai tris šimtus tūkstančių dolerių einamiesiems reikalams...

Trumpai tariant, išvydęs pirmąjį dokumentą iš šio slaptojo segtuvo, esančio tarp tokių garbių „kaimynų“, privalėjau įsignybti į ausį, mat jis vadinosi taip:

„Personalo, mačiusio NSO karinės dalies (...) raketų poligono rajone, sąrašas“

Žemiau buvo išvardyta trisdešimt kareivių pavardžių su būrio vadu viršuje, o kažkieno stropia ranka buvo nubraižyta tikrų tikriausia skraidanti lėkštė, nurodyti jos matmenys, spalva ir laikas, kada ši buvo stebima virš karinės dalies teritorijos.

Buvau priblokštas! Po šiuo dokumentu buvo parašyta data – 1977 metai (jei pamenate, tai buvo tie laikai, kai, užsiminęs apie NSO, galėjai atsidurti ir psichikos ligų klinikoje). Vis dėlto labiausiai mane nustebino tai, kad dokumentą buvo pasirašęs Junginio ypatingojo skyriaus viršininkas, kaip dabar pamenu, papulkininkis Vasilkovas.

Galas nematė ideologiškai neišprususių eilinių, pamačiau... Tačiau kuo čia dėta karinė kontržvalgyba?

Pamenate, kokios svarbos dokumentą turėjau rankose? Juk Ypatingojo skyriaus viršininko parašas dokumente apie NSO iš tikrųjų prilygo MASSOLIT* pirmininko Berliozo pripažinimui, kad „Dievas egzistuoja!“

Nuo tos atmintinos dienos mano žurnalistinių tyrimų sąrašė atsirado nauja tema: „NSO su žyma „Slaptai“, ir toks apibūdinimas tikrai nebuvo laužtas iš piršto.

Būdamas rimtas dokumentininkas, nuo pat pradžių nutariau netikėti liudininkų žodžiais, kad ir kaip viliojamai apie įvykį pasakotų jį mačiusieji. Pasitikėjau tik faktais, tik dokumentais ir, pageidautina, patvirtintais parašais bei spaudais.

Labai nustebau, kad dokumentas, pasirašytas papulkininkio Vasilkovo, applanke pasirodė esąs tikrai ne vienintelis. Kitas dokumentas – didžiulis vatmano lapas, pribraižytas schemų, išmargintas diagramų ir skaičių stulpelių. Jį man parodė viename slaptame mokslo tyrimo institute, tiesa,

*Išgalvotas Maskvos literatų susivienijimas, minimas M. Bulgakovo romane „Meistras ir Margarita“. – *Čia ir toliau vert. past.*

vėliau išsyk suvyniojo. Jo pavadinimas irgi ne mažiau intriguojantis: „NSO pasirodymo virš karinės ir strateginės reikšmės objektų SSRS teritorijoje schema.“

Šį dokumentą buvo pasirašęs pats Generalinio štabo viršininkas!

Mane pribloškė neįtikėtina mintis. Vadinasi, paprastą Ypatingojo skyriaus pareigūną ir Generalinio štabo viršininką sieja viena šturpi paslaptis: jie abu ne tik neabejoja dėl paties NSO egzistavimo, priešingai nei teigė SSKP CK ideologinio skyriaus vadovai, bet ir, regis, žino, kur šis „praskrendantis paukštis“ suka lizdus.

Beje, įsibėgėjus tyrimui, juokauti norėjosi vis mažiau... Pranešimai... Pranešimai... Dešimtys, šimtai pranešimų...

Karinių naikintuvų lakūnai iš kovinių būrių raštiškuose raportuose praneša apie tai, kad juos atakuoja neatpažinti skraidantys objektai. Jie kariškai tiksliai pateikia neįtikėtinų detalių apie kontaktus su skraidančiomis lėkštėmis.

Atominių povandeninių kreiserių (laivuose, beje, esama branduolinių raketų, o tai – menki juokai!) vadai praneša, kad buvo susidūrę su nežemiškos kilmės povandeniniais objektais. Pasirodo, jie dažnokai seka mūsų povandeninius laivus, kai šie vykdo karinį patruliavimą prie menamo priešininko krantų.

Kosmonautai iš orbitinių stočių praneša, kad pro iluminatorius į juos nuolat žvalgosi neatpažinti objektai. O vienas mokslo darbuotojas iš įslaptinto MTI raporte kompetentingiems organams apskritai tvirtina, kad vieną konkrečią dieną ir valandą jį iš bendrabučio kambario buvo pagrobę kitos planetos civilizacijos atstovai ir pristatę į savo planetą, kad šis susipažintų su šios civilizacijos mokslo pasiekimais. Prie raporto pridėta medicinos pažyma apie tai, kad pagrobimo metu darbuotojas buvo blavus.

Vienu metu man atrodė, kad visi išprotėjo, o aš skaitau psichiatrijos klinikos pacientų laiškus. Bet!..

Kaip vertinti karinius laipsnius ir vardus turinčių asmenų nuomonę? Rašo pulkininkai ir generolai, vadai ir viršininkai, kurių rankose sutelkta daug valdžios, vadinasi, žmonės mažų mažiausiai yra sveiko proto ir nelinkę neat-sakingai fantazuoti.

O kaip vertinti beveik kiekviename dokumente esančias slaptumo žymas? Pavyzdžiui, kaip netikėti Karinio jūrų laivyno specialiosios žvalgybos viršininku, savo potvarkiu į slaptą ekspediciją kitame Ramiojo vandenyno gale siunčiančiu karinės žvalgybos laivą šifruoti signalams, kuriuos skleidžia giliavandeniai objektai, bandantys užmegzti ryšį su mūsų raketas plukdančiais kreiseriais?

Kas tai? Visuotinis Strateginės Reikšmės Marazmas? Ar šokiruojanti tikrovė, kuri dėl ypatingos svarbos daugelį metų slepiama po begale slaptumo žymų?

Sąžiningai sakau: nežinojau ką ir manyti...

Viena vertus, rankose laikiau dokumentą su Chruščiovo pastabomis, kuriomis nustatoma sovietų karinės įgulos kovinio budėjimo organizavimo tvarka Mėnulyje. Be viso kito, įgulos nariams pagal pareigas priklausė palaikyti kontaktus su kitų planetų civilizacijų atstovais (suprask: su žaliaisiais žmogeliukais). Buvo numatyta, kad bendraujant būtina įtikinti „broliškus kitų planetų gyventojus“, esą komunistinė santvarka turi daug pranašumų, ir siekti, kad šie taptų sąjungininkais kovoje su pasaulio imperializmu.

Nors atrodė, kad šį dokumentą sudarė tikrai šizofrenijos požymių turintis asmuo, vis dėlto nebuvau tikras, ar panašaus turinio rašto nebuvo pasirašęs ir JAV prezidentas Džonas Kenedis. Juk žinome, kad šioje srityje jis buvo toliau pažengęs, mat tragiškos žūties išvakarėse sensacin-

gai pareiškė, esą jau būta kontaktų su kitos planetos civilizacijos atstovais.

Antra vertus, negalima paneigti, kad kai kurie šiuolaikiniai aukštųjų technologijų ginklai yra kuriami remiantis mokslininkų „nusižiūrėtais“ pavyzdžiais iš daugelį metų stebimų vadinamųjų NSO. Beje, pastaruoju metu kariškiai labiau linkę vartoti solidesnę trumpinį AAR (anomalūs aerokosminiai reiškiniai).

Čia turima galvoje ir ultragarsinės raketos, ir „Stels“ technologijos.

Pavyzdžiui, yra žinoma, kad gebėjimas per akimirksnį persikelti į bet kurį Visatos tašką tradiciškai buvo ateivių prerogatyva. Neseniai sulaukta sensacingos informacijos: Šveicarijoje, Lozanoje, dirbantys tyrėjai, remdamiesi neseniai atliktais bandymais kolaideryje, patvirtino, kad įmanoma keliauti erdvėje ir laike pro ypač mažas juodąsias skylės. Autoritetingiausi mokslininkai irgi pritarė šiam teiginiui.

Prieš keletą metų Rusijos pirmojo kanalo eteryje šių eilučių autorius parodė dokumentinio tyrimo laidą „NSO už spygliuotos vielos“, kurioje pirmą kartą buvo paviešinta apie naujos rūšies ginklo, veikiančio tų pačių AAR principais, bandymus. Ekspertai mano, kad, įkaitinus viršutinius atmosferos sluoksnius iki plazmos būvio, galima sulaukti kardinalių klimato pokyčių. Po šios laidos Valstybės Dūmos Gynybos komitetas nedelsdamas sukviėtė skubų pasitarimą padėčiai svarstyti. Vėliau posėdžiavo ir Saugumo taryba. O po kurio laiko (prisipažįstu, tokio dėmesio tikrai nesitikėjau) JAV Kongresui buvo išsiųstas kreipimasis, kuriame buvo reikalaujama nedelsiant nutraukti žalinigus, su kitomis planetomis siejamus bandymus.

Kaip paaiškėjo po karštos 2010-ųjų metų vasaros, tuometis Rusijos politikų nerimas buvo pagrįstas. Tiesa, apie

tai, kad mūsų šalyje buvo vykdomi analogiški bandymai, nė vienas mūsų parlamentarų neužsiminė.

Paklauskite: visgi egzistuoja NSO ar ne?

Manau, į šį klausimą galės atsakyti kiekvienas, perskaitęs šią tikrais faktais pagrįstą knygą.

Neseniai garsus kosmonautas Georgijus Grečka man papasakojo, kaip prieš daugelį metų jį, jauną mokslininką, Sergejus Koroliovas išsiuntė į mokslinę ekspediciją tyrinėti Tunguskos meteorito. Kai ekspedicijos dalyviai grįžo, pirmasis klausimas, kurį uždavė NSO egzistavimu niekada netikėjęs Koroliovas, buvo toks:

– Ar lėkštę radote?

Igoris Prokopenka

PIRMA DALIS TIES TREČIOJO PASAULINIO KARO SLENKSČIU

PIRMAS SKYRIUS

Diversantai iš kosmoso

Tai įvyko 1983 metų spalį. Priekarpatės karinės apygardos raketų bazėje staiga suveikė raketinio puolimo pavojaus įspėjimo sistema. SSRS raketinės kariuomenės strateginės paskirties divizijos budėtojas paskelbė kovinį pavojų. Padėtis taip sparčiai komplikavosi, kad skydelyje net sužibo komanda „Paleisti“.

Iš esmės tai reikštų, kad amerikiečių branduolinės raketos artėja prie mūsų sienų. Šiuo atveju scenarijus būtų paprastas ir žiaurus: Pamaskvio Surovatichoje esančioje centrinėje vadavietėje būtų spaudžiamas branduolinis mygtukas „Starto jungiklis“. Mūsų raketos kristų ant amerikiečių galvų, šie kirstų atsakomąjį smūgį, ir visas pasaulis nugarmėtų į pragarą.

Vis dėlto tuo metu žvalgyba pranešė: nei amerikiečiai, nei britai, nei kuri kita branduolinė valstybė Sovietų Sąjungos neatakavo. Tad kieno „raketos“ mato mūsų radarai? Atsakymas ir šiandien skamba fantastiškai: tai – neatpažinti skraidantys objektai.

Atrodo neįtikėtina, bet „šaltojo karo“ metais dokumentuose užfiksuoti keli atvejai, kai SSRS ir JAV dėl NSO buvo atsidūrusios ant trečiojo pasaulinio karo slenksčio. Veng-

damas daugžodžiauti, pasiremsiu tiesioginių šių įvykių tyrėjų teiginiais.

Štai ką pasakojo Borisas Aleksandrovičius Sokolovas, technikos mokslų daktaras, anuomet buvęs slapto kariuomenės MTI bendradarbis: „Aš asmeniškai dalyvavau tiriant tris tokius atvejus. Pirmasis įvyko 1983 m. spalio 4-ąją Ukrainos teritorijoje veikusioje vienoje strateginės paskirties raketinės kariuomenės divizijū. Ten buvo dislokuota Priekarpinės karinės apygardos 50-oji SPRP (specialiosios paskirties raketinių pajėgų) divizija.

Viskas prasidėjo nuo to, kad danguje virš vadavietės staiga pasirodė išsyk keli objektai, kurie sparčiai artėjo nuo vakarinės pasienio pusės.“

Užbėgdamas už akių priminsiu, kad, pasak Boriso Sokolovo, kruopšti liudininė apklausa patvirtino, jog buvo kalbama ne apie atmosferos reiškinius ar kamuolinius žaibus, kurie dažnai painiojami su NSO. Radarai tokių objektų paprasčiausiai nebūtų užfiksavę.

Šiuo atveju ne tik technikos prietaisai juos užfiksavo kaip priešraketą, bet ir vizualiai objektai buvo panašūs į skraidymo aparatus. Jie judėjo tokiu neįtikėtiniu greičiu ir taip meistriškai manevravo, kad versija apie galimo priešraketą lėktuvus pažeidėjus arba raketą išsyk buvo atmesta: šiuolaikiniai lėktuvai ar raketos taip skraidyti paprasčiausiai negali. Komisijos narių nuomone, tai buvo tikrai dirbtinės kilmės skraidymo aparatai, bet kokie jie ir kam priklausė, nustatyti nebuvo įmanoma.

Beje, tada net ne tai buvo svarbiausia, nes visų specialistų dėmesys buvo sutelktas į įvykius karinės vadovybės posėdžių salėje. O šie klostėsi išties neįprastai. Dėl tikslumo pateiksiu iššifruotą dar vieno to incidento tyrimo komisijos nario – pulkininko Aleksandro Aleksandrovičiaus Plaksino – pasakojimą:

„Šio reiškinio stebėjimo vidurinėje fazėje, 21 val. 30 min. Maskvos laiku, vadavietėje staiga suveikė kovinio komplekso automatinė valdymo sistema. Užsižiebė visi signalinio ekrano indikatoriai, kaip, tarkime, susiklosčius instrukcijose nenumatytai situacijai. Svarbiausia, kad užsižiebė skydelis su komanda „Paleisti“.

Pasak Aleksandro Plaksino, komanda „Paleisti“ nesuveikė tik todėl, kad nežinomi objektai komplekso magnetinėje juostoje negebėjo atgaminti Generalinio štabo šifro. Branduolinio komplekso valdymą pavyko atstatyti tik tada, kai objektai lygiai taip pat netikėtai dingo.

Žinoma, apie įvykį iškart buvo pranešta Maskvai. Buvo pradėtas tyrimas. Šio ypatingo atsitikimo liudininkų parodymai buvo kruopščiai išnagrinėti aukščiausiose instancijose. Tyrimo medžiagoje, kurią man teko laikyti rankose, išties buvo pateikti neįtikėtini duomenys apie tai, kaip atrodė ir kaip judėjo tie neatpažinti skraidantys aparatai. Bet jų kilmės visgi nepavyko atskleisti. Tai tikrai negalėjo būti amerikiečių raketos ar lėktuvai, bet kodėl tada švieslentėje staiga įsižiebė komanda „Paleisti“?

Regis, liko dar viena – „žemiškoji“ versija.

Galima buvo spėlioti, kad, pasinaudodami netikėtu NSO pasirodymu virš strateginio branduolinio objekto, kariškiai mėgino pateisinti komplekso darbo nesklandumus. Tačiau komisijos darbas buvo taip įslaptintas, kad tokia „egzotiška“ informacinės priedangos versija kažin ar galėtų būti įmanoma. Tad kam buvo skirtas šis „NSO maskaradas“? Juk apie šį įvykį žinojo daugių daugiausia dešimt žmonių.

Beje, po daugelio metų išslaptintuose Pentagono archyvuose radome užuominų apie analogišką įvykį, kuris beveik tuo pačiu metu nutiko JAV, Virdžinijos valstijos Norfolko mieste. Lygiai taip pat, kaip ir pas mus, JAV stra-

teginių branduolinių pajėgų bazės valdymo centre staiga suveikė parengiamoji tarpžemyninių balistinių raketų paleidimo sistema. Budėtojai strategines branduolines pajėgas pervedė į aukščiausio laipsnio kovinę parengtį, lyg prasidėjus branduoliniam karui.

Budėtojų tarnyba įjungė pavojaus signalo papildomos patikros režimą, ir tik tada paaiškėjo, kad technikos prietaisai reagavo ne į rusų raketas, o į keistus, akivaizdžiai dirbtinės kilmės objektus, kuriuos stebėjo daugybė liudininčių. Kadangi į objektus reagavo radarai, jie negalėjo būti optinė apgaulė ar gamtiniai atmosferos reiškiniai.

Taip 1983 metų rudenį pagrindiniai „šaltojo karo“ priešininkai Sovietų Sąjunga ir JAV vos neatsidūrė ties branduolinės katastrofos slenksčiu, o jo kaltininkai būtų buvę neatpažinti skraidantys objektai (NSO).

Privalu pažymėti, kad tokių pavyzdžių, kai buvo „tikrinamas branduolinių valstybių budrumas“, būta tikrai ne vieno. Kariniuose archyvuose saugoma dešimtys panašių dokumentų, susijusių su kariniame jūrų laivyne ir karinėse oro pajėgose vykusiais incidentais.

Apie vieną tokį įvykį, kai mūsų šalis vos nebuvo įtraukta į pasienio konfliktą, papasakojo garsi lakūnė Marina Lavrentjevna Popovič, o kad tuo patikėtumėte, pateiksiu mūsų pokalbio santrumpą:

„Vieno planinio skrydžio metu staiga pamatėme, kad mūsų lėktuvo link skrenda visa grupė kažkokių objektų. Šviečia, skrenda be garso, keičia aukštį, manevruoja.“

Anot Marinos Lavrentjevnos, kadangi pažeidėjai judėjo nuo vakarinio pasienio, visose budinčiose kovinėse dalyse buvo paskelbta karinė parengtis. Į orą buvo pakelta budinčioji naikintuvų grandis, bet lakūnų raportas vadavietės budėtojams atrodė labiau nei netikėtas. Į jokių galimų priešininkų lėktuvų oro erdvės pažeidėjai nebuvo panašūs.

Jie atrodė lyg lėkštės. Svarbiausia, kurį laiką sukę ratus virš oro uosto, vėliau jie vėl pasuko vakarinio pasienio link tokiu dideliu greičiu, kad mūsų naikintuvai jų persekioti tiesiog negalėjo. Incidentui buvo suteiktas „Ypatingos svarbos“ statusas, tad nedelsiant apie jį buvo informuotas gynybos ministras.

„Apie šiuos neatpažintus pažeidėjus nedelsiant buvo pranešta kariuomenės vadui, – toliau pasakojo Marina Popovič. – Kariuomenės vadas informavo gynybos ministrą. Buvo sudaryta speciali komisija šiam įvykiui tirti. O tyrimo išvados buvo netikėtos visiems. Kompetentingi organai pranešė, kad lygiai tokią pačią sumaištį šie neatpažinti objektai sukėlė ir kitų Europos šalių karinėse žinybose. Pasirodo, tą naktį šie objektai praskrido ne tik virš mūsų miesto, virš Dubnos, ir netoli Lvovo, bet ir virš Lenkijos bei Vokietijos, o vėliau nuskrido Vakarų link. Užsieniečiai irgi pakėlė į orą budėjusius lėktuvus manydami, kad tai mes pažeidėme jų oro erdvę. Tačiau lygiai taip pat ir jiems nepavyko pavyti tų NSO.“

Šie pavyzdžiai įrodo dar vieną aplinkybę – neaiškios kilmės neatpažinti skraidantys objektai dažniausiai pasirodo karinių strateginių objektų dislokacijos vietose. Kaip teigia technikos mokslų daktaras Borisas Sokolovas, tiriant NSO pasirodymo atvejus, buvo tikrinamos visos versijos, tarp jų ir nežemiškųjų civilizacijų įtaka. Po tyrimo kai kurie autoritetingi mokslininkai priėjo prie išties šokiruojančios išvados: kažkokia nežinoma trečioji jėga tikrina didžiųjų valstybių branduolinių tvirtovių atsparumą, tad, regis, Visatoje esame ne vieni. Visata yra didžiulė – dešimtys milijardų šviesmečių, joje yra milijardai galaktikų. Todėl tvirtinti, kad niekur, išskyrus Žemę, negali egzistuoti gyvybė, pirmiausia būtų naivu, kita vertus,